

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 24 юни 2013 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на дванадесети юни през две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
 ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря И.И. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №172 по описа на съда за 2013 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63. ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от „***“ , ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. П., ул. ***, представлявано от Р.К.Б.*** - управител против решение №160 от 26.03.2013 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №1852 по описа на съда за 2012 г.

С атакуваното решение е изменено наказателно постановление №23-2305508/15.08.2012 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ (ИТ) - Софийска област (СО), издадено срещу „***“ , гр. П., като за същото нарушение по чл. 4, ал. 2 от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда (наричана по-нататък Наредба № 5 от 29.12.2002 г.), наложеното на основание чл. 414, ал. 1 от КТ административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 (две хиляди) лв. е намалено на 1 500 (хиляда и петстотин) лв.

В жалбата се твърди, че решението на районния съд е неправилно. Жалбоподателят пледира, че извършеното от него нарушение е маловажно в смисъла на чл. 28 от ЗАНН, тъй като се касаело за нарушение от което не са настъпили вреди. Пледира също и наличие на предпоставки за приложение и на чл. 415в от КТ. От касационния съд се иска да отмени атакувания съдебен акт, като постанови решение по същество, с което процесното НП бъде отменено. Пред съда касационният жалбоподател редовно призован не се представлява.

Ответникът по спора, Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска пред съда не изпраща представител и не заявява становище по касационната жалба.

Окръжна прокуратура - Перник дава заключение, че жалбата е основателна, тъй като в процесното НП липсвала дата на извършване на нарушението, което като нарушение на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН е съществено такова. Предлага решението на първата съдебна инстанция да бъде отменено, както да бъде отменено и процесното НП.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция

страните не са представили писмени доказателства във връзка с касационното обжалване.

Административен съд – Перник в касационен състав, като обсъди доводите на жалбоподателя, доказателствата по делото и извърши служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК въз основа на фактическите заключения на първата съдебна инстанция приема следното:

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на правораздавателен акт, подлежащ на съдебен контрол, с произнасяне от компетентен съд, в необходимата форма, в рамките на дадените му от закона правомощия и след надлежно сезиране от страна с активна процесуална легитимация.

При извършената проверка за правилно приложение на материалния и процесуален закон във връзка и с изложеното в жалбата касационният съд намира същата за основателна като съображенията за това са следните:

За да постанови обжалваното решение Районен съд – Перник е приел от фактическа страна, че при извършена от инспектори на Д „ИТ“ СО на 05.06.2012 г. проверка по спазване на трудовото законодателство е установено, че „***“, в качеството си на работодател по смисъла на §1, т. 1 от ДР на КТ след прекратяване на трудовите правоотношения с лицето Ю. В.Д.*** и изпращане в 7-дневен срок на уведомление до компетентната ТД на НАП, което е отхвърлено поради некоректно подадено правно основание, не е коригирал грешката в уведомлението в 3-дневен срок от датата на връщане на справката от ТД на НАП, като с бездействието си е станал причина прекратеният трудов договор да не бъде отрегистриран от ТД на НАП, поради което лицето Ю. Д.*** било поставено в невъзможност да получава обезщетение за безработица. За така установеното нарушение със съставен акт е образувано административнонаказателно производство, завършило с издаване на процесното НП.

При така установеното от фактическа страна районният съд при извършваната служебна проверка не е намерил основание да отмени НП поради пороци на производството по налагане на административно наказание. ОТМЕНЯ решение №160 от 26.03.2013 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №1852 по описа на съда за 2012 г., КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление №23-2305508/15.08.2012 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, издадено срещу „АРКА 2010“ ООД, ЕИК 201266228, седалище и адрес на управление: гр. Перник, ул. Владайско въстание №1, представлявано от Румен Кирилов Банев – управител (към настоящия момент по данни от Търговски регистър заедно и поотделно от Александър Бориславов Чорапинов и Георги Петров Георгиев – управители), като за същото нарушение по чл. 4, ал. 2 от Наредба 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда, ОПРЕДЕЛЯ на основание чл. 415в, ал. 1 от КТ да административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 300 (триста) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Разгледал съществото на спора, решаващият състав на Районен съд – Перник след съвкупна преценка на всички представени и събрани по делото писмени и гласни доказателства е приел за безспорни, както факта на извършване на процесното нарушение, така и неговото авторство. Приел е, че именно че „***“ в качеството си на работодател по смисъла на §1, т. 1 от ДР на КТ е консумирал

вменения му с акта административнонаказателен състав, поради което НП е правилно и законосъобразно.

При извършения съдебен контрол относно вида, размера и съобразеността с целите на ЗАНН на определеното да бъде наложено административно наказание районният съд е приел, че административнонаказващият орган не се е съобразил в достатъчна степен с правилата на чл. 27 от ЗАНН и целите, заложи в чл. 12 на ЗАНН, поради което е изменил НП в тази му част, определяйки размера на имуществената санкция да бъде намален до минимума, предвиден за съответното нарушение.

Административен съд – Перник споделя отчасти позицията на първата съдебна инстанция.

Нормата на чл. 4, ал. 2 от Наредба №5 от 29.12.2002 г. вменява в задължение на всеки работодател, изпратил уведомление, съгласно приложение №1 от Наредбата до компетентната ТД на НАП, в случая за прекратен трудов договор, което уведомление не е прието от ТД на НАП, като справката с отказа е връчена на работодателя посредством интернет, да поправи грешката в уведомлението и да го изпрати в 3-дневен срок от датата на връчването. По делото е безспорно установено, че „***“ в качеството си на работодател по смисъла на §1, т. 1 от ДР на КТ не е изпълнило задължението, вменено му в това му качество с посочената по-горе нормативна разпоредба. Доказателствата представени като част от преписката и събрани пред първа съдебна инстанция кореспондират с изводите на районния съд, че работодателят е осъществил от обективна и субективна страна вменения му административнонаказателен състав.

Предвид доводите на касационния жалбоподател обаче, както и по силата на дължащата се служебно проверка за правилно приложението на материалния закон касационният съд намира жалбата за основателна, като съображенията за това са следните:

Районният съд с отказа си да преквалифицира процесното нарушение като маловажно по реда на чл. 415в от КТ е приложил неправилно материалния закон. Съгласно ТР №3 от 10 май 2011 г. на ВАС по ТД №7 от 2010 г., дадено във връзка с приложението на чл. 415в от КТ, когато в хода на производство по налагане на административно наказание за нарушения на КТ бъде установено, че са налице визиранияте от законодателя и дадени кумулативно предпоставки по чл. 415в от КТ конкретно нарушение да бъде прието за маловажно, административнонаказващият орган следва да приложи именно отговорността по последния текст, като съобрази размера на налаганата санкция с много по-ниските граници, установени от привилегирования състав на разпоредбата. Към датата на извършване и установяване на процесното нарушение в КТ вече е уредено изрично изключение относно приложението на чл. 415в от КТ и това са случаите на нарушения на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2 от КТ. Нарушената от настоящият жалбоподател нормативна разпоредба във връзката и с чл. 414, ал. 1 от КТ не е сред тези изключения. Следователно административнонаказващият орган е бил длъжен да изследва наличие на предпоставки за преквалифициране на деянието като маловажно. Неизпълнил това си задължение последният е приложил неправилно материалния закон. Районният съд на свой ред, като е отказал изрично да приложи чл. 415в, ал. 1 от КТ също е приложил неправилно материалния закон. Пак ТР №3 от 10 май 2011 г. на ВАС по ТД №7 от 2010 г. гласи, че при разглеждане на делото по същество районният съд въз основа на доказателствения материал, приобщен по делото, като извърши цялостна преценка може да преквалифицира нарушението от квалифициран или основен състав на

нарушение на трудовото законодателство в маловажно такова в смисъла на чл. 415в, ал. 1 от КТ. За да следва да бъде приложена привилегията на чл. 415в от КТ е необходимо извършеното нарушение да притежава два основни признака: да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. Безспорно установено пред първата съдебна инстанция е, че от името на „***“ още в деня на проверката – 05.06.2012 г. и преди съставяне на акт до НАП са подадени уведомления – 3 на брой, като последното, с час от НАП 17:27 h, е прието за подадено с редовни данни. Първата предпоставка за приложение на чл. 415в от КТ е била налице. Необходимо е обаче същата да е факт в кумулация и с втория признак на цитираната привилегирована правна норма, а именно от нарушението да не са настъпили вредни последици за работници и служители. В настоящия случай въпреки, че процесното НП и АУАН на основание който е издадено, съдържат констатация, че от неизпълнение на задължението по чл. 4, ал. 2 от чл. 4, ал. 2 от Наредба №5 от 29.12.2002 г. са произтекли вреди за работника, тъй като това е причинило невъзможност същия да получава обезщетение за безработица. По преписката и пред съда не са представени никакви доказателства във връзка с тези заключения, което дава основание съда да ги приеме за предположение, на което не може да основе заключенията си. За пълнота на решението ще да се отбележи, че съгласно чл. 54а от Кодекса за социално осигуряване (КСО) право на парично обезщетение за безработица имат лицата, при наличие на следните предпоставки: 1. за лицата са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването 2. Имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта 3. Не са придобили право на пенсия за ранно пенсиониране в РБългария, или пенсия за старост в друга държава 4. Не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по чл. 4.

„Покриването“ на тези изисквания е в индиректна връзка с твърденията на АНО в настоящия случай за причинени вредни последици за работника, тъй като от липсата или наличието им би се следвал отказ за отпускане на обезщетение за безработица. По делото няма данни за периода от време, в който преди датата на прекратяване на трудовия договор работникът е бил осигуряван за да е имал право да бъде обезщетен. Но дори това условие да е било налице няма данни за следващото: а именно – Ю. Д. *** да е заявил желание за регистрация в Агенцията по заетостта, която регистрация да му е отказана, както и да му е отказана на това основание – „неотписан“ от регистрите на НАП трудов договор. В Закона за насърчаване на заетостта (ЗНЗ) и Правилника за прилагане на (ППЗНЗ), по който ред се извършва регистрацията съдът не открива конкретно изискване за „отрегистрация“ на трудовия договор, неизпълнението на което да е основание за отказ заявителя да бъде регистриран в Агенцията. На следващо място по делото няма доказателства Д.*** да е заявил и в ТД на НАП желание за получаване на обезщетение или да е заявил, и отпускането на такова да му е било отказано на основание „неотрегистрация“ трудов договор. Във връзка с твърдението на АНО за наличие на вреди за работника по настоящия спор не са налице и данни във връзка с правилата и изискванията на чл. 54а, ал. 4, 5 и 6 от КСО и Наредба за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица, съгласно които паричното обезщетение за безработица се изплаща от датата на прекратяване на осигуряването само в случай, че заявлението по ал. 3 е подадено в тримесечен срок

от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок от 7 работни дни от тази дата, освен в случай, че тези срокове са пропуснати по уважителни причини. В противен случай обезщетението се изплаща или от датата на заявлението или от датата на закъснялата регистрация. Т. е. не са налице данни за пропускане на тези срокове във връзка с процесното нарушение, които срокове освен това следва да са пропуснати и по неуважителни причини, каквато неизпълнението на задължение от работодателя не може да бъде. Измежду документите, изискуеми във връзка със заявлението за обезщетение по реда на Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица също не фигурира такъв, който да кореспондира с неизпълненото процесно задължение от страна на работодателя, липсата на който документ освен това да е предпоставка за отказ да бъде изплащано обезщетение, който да е причинил сочените вреди.

Вероятността на Д.*** да е отказано изплащане на обезщетение на основание вътрешноведомствени правила в някоя от компетентните институции, които да ощетяват и възпрепятстват заявителите, дори в противоречие със приложимия закон е не малка, но в случая от основно значение е наличието на безспорни доказателства, че за работника са произтекли вреди. Липсата на процесуална активност от страна на административно наказващия орган, на когото освен това е и тежестта да докаже административнонаказателното „обвинение“ неминуемо, при наличие на законово уредените предпоставки води до необходимост от преквалификация на нарушението по реда на привилегированата норма на чл. 415в, ал. 1 от КТ.

Районен съд – Перник, като не е отчел наличието на предпоставки за преквалификация на процесното нарушение е приложил неправилен материалния закон и така е постановил решение, което следва да бъде отменено. И тъй като спорът е изяснен от фактическа страна касационния съд ще се произнесе по съществото на спора, като измени процесното НП посредством преквалификация на нарушението като маловажно, на основание мотивите, изложени по-горе и във вр. с ТР №3 от 10 май 2011 г. на ВАС. С оглед обстоятелствата по случая, предвид голямото закъснение на работодателя да изпълни вмененото именно нему задължение, както и предвид факта, че е отстранил същото не по собствена инициатива, размерът на наказанието, което следва да бъде наложено съдът намира за необходимо да определи в максимален размер, предвиден в относимата санкционна норма, което съобразява както правилата за определяне на административно наказание по чл. 27 от ЗАНН, така и съответства на целите на административното наказание, заложи в чл. 12 на ЗАНН.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК във вр. с чл. 222, ал. 1 от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение №160 от 26.03.2013 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №1852 по описа на съда за 2012 г., КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление №23-2305508/15.08.2012 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, издадено срещу „***“, ЕИК***, седалище и адрес на управление: гр. П., ул.***, представлявано от Р.К.Б.*** – управител (към настоящия момент по данни от Търговски регистър заедно и поотделно от А.Б. Ч.*** и Г. П. Г.*** – управители), като за същото нарушение по чл. 4, ал. 2 от Наредба 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за

изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда,
ОПРЕДЕЛЯ на основание чл. 415в, ал. 1 от КТ да административно
наказание „имуществена санкция“ в размер на 300 (триста) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2./п/